

The White Stripes

Voor zij die er niet waren en dus per definitie ongelijk hadden

Zondag was het dan zover. Het langverwachte concert van de White Stripes. Helemaal van Detroit naar Brussel afgezakt om ons te vermaken.

We brachten het reeds ter sprake op een feestje ten huize van een bevriend echtpaar. Zijzelf zijn bevriend onderling, maar ook met ons. Want zulke zegswijzen kunnen inderdaad dubbel geïnterpreteerd worden. Maar om bij het onderwerp te blijven, we brachten het dus op dat feestje ter sprake. We zouden gaan naar de White Stripes. Op aangeven van mijn kunstzinnige man, omdat hij dacht dat we anders een historische afspraak zouden missen. Ik wist nauwelijks over wie of wat het ging, en durfde daarom de toehoorders op dat feest niet al te zeer aan te moedigen om net zoals ons te doen, en dus ook kaarten te bestellen. Had ik dat maar gedaan, ik zou u een grote dienst bewezen hebben. Want die afspraak met de geschiedenis hebben we gekregen.

We reden naar Vorst, parkeerden onze wagen mijlenver van de rocktempel, en begonnen aan de klim. Want zoals het hoort bevinden tempels zich steeds op een hoogte. Ook in Vorst. Na een half uur stappen bereikten we de bestemming. Onze zilveren toegangsbiljetten openden de poorten en we konden binnentreden in het heiligdom van de rockmuziek. Een gigantische massa volgelingen met ons. Mannen met en zonder baarden, vrouwen en kinderen. Als voorgeprogrammeerd vond ieder ergens zijn stek. Het middenplein volledig volgestroomd, overgaand in volle tribunes. En toen begon het.

Na een stevig opwarmertje van de Greenhornes – met goede drummer- waren we klaar voor het echte werk. Een roodwitgestreept drumstel, dito pauken en xylofoon, een piano, een orgel en drie gitaren werden opgesteld. De instrumenten werden omzoomd door een bosje witte pluimen. Met daarachter prenten van palmbomen. En een appel in het midden.

Toen werd het donker, en toen werd het licht. Daar waren ze : Meg en Jack White. Zij nam plaats achter het drumstel, hij bestudeerde een reiger, nam foto's en gooide die de zaal in. De reiger kreeg een plaats op de piano, en toen werd de gitaar ter hand genomen. Vanaf dan werden we ondergedompeld in een ongelooflijk samenspel van twee mensen. Meg achter haar drumstel met lijf en leden drummend, Jack als een god over het podium dansend van gitaar naar piano naar micro naar xylofoon naar orgel. En naar haar. Zij in mooie roodwitte broek, de zwarte haren steeds natter. De nummers spatten als frisse parels tegen 12 beaufort open in je gezicht. Countrysongs in een saus van ACDC en The Stooges. Volledig opgenomen in hun semi-circusact zongen we luidkeels de cover "I just don't know what to do with myself" alsof nu pas de spankracht van dit nummer betekenis kreeg. Doorbell, Jolene en alle anderen werden de zaal ingeslingerd en bonden het publiek tot een volledige massa aaneen. Iedereen één met de muziek. En toen besloten werd met de hymne uit Seven Nation Army, vervaagden ook tijd en plaats. Als één stem zongen we, taaaatataatàta ta taaaaa ta, en we bleven zingen zonder einde, zelfs toen Jack en Meg al lang verdwenen waren. En blijven zingend wankelden we naar buiten, met vele duizenden gelijk, en ons gezang vulde de lucht boven Vorst. En zij die zich nog de stomme van Portici konden herinneren, vertelden ons dat zelfs dat verbleekte bij wat die avond, de 30^e oktober 2005, gebeurde in de straten van Brussel.

We veroorzaakten de warmste nacht sinds de eerste weersopmetingen, zei men in het nieuws bij het naar huis rijden.

U was er niet, u had ongelijk. Maar als compensatie stuur ik u dit verslag uit de eerste hand.

Met genoeg,

Griet

Web: <http://www.whitestripes.com>